

der slet ingen Nedgang blev for denne Gruppe af Sygekasser, vilde jeg med Fornøjelse deltage i en saadan Forhandling og Enighed.

Tilsyneladende større var Uoverensstemmelsen vedrørende Betingelserne for Optagelse af Medlemmer med Ret til Stats-tilskud. Striden stod her, som de ærede Medlemmer, der i Fjor var Medlemmer af Tinget, vil erindre, om, hvorvidt de vejledende Optagelsesregler skulde indføres i Loven, eller de skulde udarbejdes hvert 5te Aar ved et Samarbejde mellem Administrationen, Repræsentanter for Lovgivningsmagten og Sygekasserne. Jeg har ment, at den sidste Fremgangsmaade er den rigtige, saaledes som jeg ved min Afstemning ogsaa i Fjor tilkendegav det her i Tinget. Men jeg vil gerne præcisere Grunden hertil, idet det er muligt, at dette kunde bidrage til, at ogsaa denne Uoverensstemmelse noget formindskes. Det er jo Hensigten at bestemme, hvem der i dette Forhold skal regnes for ubemidlet, og dette vil man ligesom ved forskellige andre Anledninger, hvor Statsmagten skal træffe Afgørelse om Bemidlethed eller Ubemidlethed, gøre ved en Undersøgelse af vedkommendes Indtægt og Formue. Nu ved jo Lovgivningsmagten meget vel, at den samme Indtægt og Formue under forskellige Kaar ingenlunde betyder det samme, og den har derfor, naar den beskæftiger sig med saadanne Forhold, f. Eks. fastsat en Skala, bestemt efter det Sted, hvor Indtægten oppebæres, og den tager ogsaa Hensyn til Familiernes forskellige Størrelse. Alt dette kan udtrykkes i Tal; men det er efter min Opfattelse ikke tilstrækkeligt i det Forhold, her er Tale om, og jeg tror, det vilde være meget gavnligt, om de forskellige Repræsentanter i de forskellige Egne og Erhverv paa dette Punkt vilde forstaa hinanden. Formue og Formue er to meget forskellige Ting. 5,000 Kr. anbragt i et lille Jordbrug er eet, og 5,000 Kr. anbragt i rentebærende Papirer eller i en Sparekasse noget ganske andet. Den, som har sin Indtægt af en Virksomhed, hvori han samtidig har en lille Formue anbragt, er ganske anderledes stillet end den, der foruden sin Arbejdsindtægt har en lille rentebærende Formue at skaffe sig Indtægt af. Der er maaske Folk i Byerne, som, naar de ser paa Formueforholdene paa Landet, siger, at den, som har en lille Formue anbragt i sin Ejendom, er velsitueret i Forhold til andre Mennesker med samme Indtægt. Men det er ikke rigtigt, fordi en saadan lille

Formue, anbragt i den Virksomhed, hvoraf Indtægten skal komme, meget let, naar Sygdom eller ugunstige Forhold træder til, kan blive angrebet eller fortæret. Saadanne uheldige Forhold kan ødelægge ikke blot Bedriften og Indtægten for det paagældende Aar, men ogsaa Formuen.

Dette Forhold gaar i een Retning; i anden Retning gaar den forskelligartede Bedømmelse af, hvad Indtægt er, thi Indtægt og Indtægt er ogsaa to ganske forskelligartede Ting. Jeg ser her bort fra den Forskel i Levemaadens Dyrdhed, i Prisen for Bolig og Mad, som Lovgivningen kan tage Hensyn til ved at fastsætte forskellige Skalaer for de forskellige Støder, men der er en stor Forskel paa den Indtægt, der er fast Aar efter Aar, f. Eks. fordi den er sikret af det offentlige, eller den, som opstaar af Arbejdet med en Kapital, med Jord, og saa endelig den, som er ganske usikker, som er svingende fra Aar til andet. Jeg synes, det vilde være meget ubilligt at se paa en usikker Indtægt, der et enkelt Aar stiger noget, saaledes at man vil lægge en saadan Stigning i det enkelte Aars Indtægt til Grund for Bedømmelsen af, hvorvidt Ubemidlethed er forvandlet til Bemidlethed. Jeg er overhovedet af den Opfattelse, at den, som kun tjener for Løn af andre, som lønnet Arbejder, paa Grund af sine Kaars Usikkerhed i Virkeligheden altid overfor de Forhold, her er til Stede, bør betegnes som ubemidlet. En Vejledning vedrørende disse Forhold maatte i alt Fald for at komme til et rigtigt Resultat regne med et meget langvarigt Gennemsnit og ikke med det enkelte Aars Spring, thi et Aars Stigning kan følges af et Aars alvorlige Fald. Med andre Ord: Begreberne Formue og Indtægt er noget saa forskelligt i de forskellige Tilfælde, at det ikke lader sig bestemme ved faste Tal, hvorledes de økonomiske Kaar virkelig er. Jeg tror derfor, at en Vejledning, som vil træffe det rette, maa være meget rummelig og tage meget forskellige Hensyn, og derfor er den ikke egnet til at lovfæstes, thi selve Lovgivningen kræver ifølge sin Natur saa vidt muligt Korthed og Klarhed i Bestemmelserne. Derimod er den vel egnet til en hyppig Drøftelse mellem de i Sagen interesserede Parter og til netop en administrativ Redegørelse. Det er altsaa disse Forhold, som gør, at jeg paa dette Punkt maa foretrække, at Spørgsmaalet om økonomiske Kaar, bestemmende for Adgangen til Optagelse i Sygekasser, overlades til en saadan Drøft-